

Posamezna šte. „Dneva“ stane 6 vin.; ravno toliko posamezna številka „Bodeče Neže“.

„DAN“ izhaja vsaki dan zjutraj; tudi ob nedeljah in praznikih. Vsako nedeljo ima humoristično prilogo „BODEČA NEŽA“. Za ljubljanske naročnike stane „Dan“ s prilogo dostavljan na dom celoletno 20 K, mesečno 1'70 K; brez priloge celoletno 18 K, mesečno 1'50 K. Za zunanje naročnike stane „Dan“ s prilogo celoletno 22 K, četrtletno 5'50 K, mesečno 1'90 K. — Naročnina se pošilja upravništvu.

Telefon številka 118.

DAN

Neodvisen političen dnevnik s tedensko humoristično prilogo „Bodeča Neža“.

Posamezna šte. „Dneva“ stane 6 vin.; ravno toliko posamezna številka „Bodeče Neže“.

Uredništvo in upravništvo:
Učiteljska Tiskarna, Franciškanska ulica št. 6

Dopisi se pošiljajo uredništvu. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo, rokopisi se ne vračajo. Za oglaševanje plača: peti vrsta 15 v, osmrtine, poslana in zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglaševanju po: pust. — Za odgovor je priložiti znamko.

Odgovorni urednik Radivoj Korene.
Last in tisk „Učiteljske Tiskarne“.

Goriški deželni zbor odgoden.

V goriškem deželnem zboru so bili zadnje dni nenavadno zanimivi prizori. Bilo je nekam tajinstveno, a vsak je čutil, da gre za velike odločitve.

Že ko je „Dan“ poročal o davčnih predlogih deželnega odbora, t. j. o davčnih upih laške klerikalne stranke, smo dejali, da se ta julia ne bo tako gorka pojedla, kakor so nam jo predložili. In zdaj je prišlo tako daleč, da je, zahvaljen bodi bog, sploh ne bomo jedli.

Čim so bili davčni predlogi na mizi, je stranka novostrujarjev začela skakati in razsajati. Sila navdušenja je bila za davek na pivo, češ naj se nastavi magari na 12 K od hl! Davek na vinski konsum pa je bil belcebul, katerega izganjati so bili novostrujarji pripravljene, če treba, z velikanskim zvišanjem doklad. Vse naj se zviša, le vina v kletih goriških purgarjev naj se ne obdači, to je bilo geslo novostrujarjev.

Ali med tem, ko so novostrujarji dobivali in si je poslanec Fon zbiral zasluge, so se vršili pri vodilni slovenski stranki važni in dalekosežni dogovori. — Med tem, ko je otročja stranka novostrujarjev demagogov upila na vse grlo po deželi in se borila proti enemu davku, med tem ko je rogovitila, zabavljala in lagala proti samostojnim poslancem, da hočejo obdavčiti vinogradnike, se je odločila samostojna stranka sploh odreči vsak povisek davkov, ako ne pride do popolne reforme goriške deželne uprave.

Goriška deželna uprava ne obsega ne cest, ne učiteljstva, ne bolniških stroškov. Ta uprava se povsod vtika, dela sitnosti cestnim odborom, šolskim okrajem, pobira doklade. — In koncu koncev vzdržuje pa le svoje uradništvo, luksuriorno blaznico in dovoljuje podpore, katerih ne izplača.

(O blaznici — o tem pribežališču laških sinekur, bomo še svojčas več govorili. Pajerjeve kosti bo treba še marsikje preganjati!) — Produktivne svrhe deželna uprava doslej nima. Pač pa je pobasala državne davčne preodkaze, ki so bili namenjeni učiteljem!

Vsaka resna stranka se je torej morala vprašati, ko se je šlo za zvišanje davka, predvsem, ali more pred volitvi zagovarjati katerikoli povisek, če dežela ne prevzame katerega delokroga, ki res nekaj pomeni. Za to, da eden drugemu dovoljuje podporo, da pa ne damo nič za šolstvo itd., za to nam pač ni treba novih davkov. Naj prevzame dežela cestno gospodarstvo, plačilo

učiteljstva, vzame naj v roke bolniško vprašanje — same stvari, ki jih na Kranjskem že upravlja deželni odbor. Potem se odpravijo nad ložne okrajne naklade, in vsaka resna stranka bi morala glasovati za tako davčno preuredbo, da bo izhajala dežela brez deficitov.

Vsako se zaveda, da taka veličanska preosnova ne gre kar čez noč; a začetek bi se bilo lahko storilo ravno pri vprašanju o regulaciji učiteljskih plač, ki je tako silno pereča. Čeprav je poslanec Fon metel polena, vključ temu je le res, da so bili državni predodkazi namenjeni učitelstvu. Fonu in laškim pobasovičem pa to ni bilo po godu. Fonu, ker je mračnjak, Lahom pa, ker bodo tisti denar pač raje — zase porabili!

Samostojna stranka je torej storila prav, da brez temeljite reforme novih davkov ne dovoli. Vihar, vporjen od novostrujarjev, je umolknil. Z vsa silo so bili naskočili, da bi odprli vrata, ki so bila — že odprta. Kakor podivjani pobiči tulijo, opravljajo in se ujedajo, krepelijo — voda na laški mlin!

Topot pa je eno gotovo, da Italijani sedaj ne bodo imeli lahke naloge, spraviti deželno potro barko v pravo strugo. Nasproti jim stoji resna stranka, in vse umikanje ne bo nič pomagalo!

Glavar Faidutti s svojimi zviti mi triki, sladkimi smehi ne bo izhajal. Davkov mu Slovenci ne bomo pokladali na mizo, da bi potem z njimi razpolagal!

Edini sklep zadnjega zasedanja goriškega deželnega zbora je kolonistični zakon. Nič popolnega ni, neoklesano, prenapeljeno je to delo. Slovenec postava ne zadeva tako globoko, zato so prepustili odgovornost laški ljudski stranki, želeč ji uspeha, ter ji privoščili iz srca vso baharijo, ki jo sedaj s tem zakonom uganja po deželi. Da le ne bo treba že jeseni krpati to postavo!

Socialistični terorizem.

Poitičen štrajk v Nabrežini.

Trst, 6. marca.

V spominu nam je borba, ki se je vršila predlanskim letom pri zidarski stroki v Trstu in okolici. Takrat so stali socialni demokrati na stališču, da mora biti vsak zidar član socialno-demokratske zveze avstrijskih zidarjev. Ker so imeli v onem času slučajno moč, ki pa je bila umetno zgrajena, so proti članom drugih delavskih organizacij postopali naravnost barbarsko. Izdali so parologo, da se jim morajo vsi oni zid

darji, ki so združeni pod okriljem „Narodne del. organizacije“, brezpo- gojno ukloniti, da morajo zapustiti Narodno del. organizacijo in se vpisati v socialno-demokratski tabor. Ker pa je nastal odpor, so se posluževali brahialne sile; pretepali so, metali kamenje in grozili z noži. Ker pa tudi to ni mnogo pomagalo, so proklamirali v krajih, kjer so bili v večini, štrajke, ter s tem hoteli podjetnike prisiliti, da postavijo člane nasprotna organizacije na cesto. Ponekod so imeli hipne uspehe, a ne povsod. Že takrat smo rekli, da je organizacija, ki se hoče vzdržati na površju samo potem tega, da delavstvo z nasilnimi sredstvi privezuje nase, obsojena na životarjenje, ali pa celo na smrt. In prav smo imeli. Pojavil se je proti socialno-demokratskemu terorizmu tak odpor, da je bila socialno-demokratska zidarska organizacija v par mesecih popolnoma pomoljena; danes samo še nekoliko životarji. V bodoče si bodo temeljito premislili, predno bodo pri zidarski stroki kaj takega uprizorili.

Po istem kopitu, kakor opisano, so začeli postopati v zadnjem času pri kamnoseški in klesarski stroki v Nabrežini. Odkar se je v tem kraju pojavila „Nar. del. org.“ nabrežinski soc. demokrati nimajo miru in so čisto iz sebe. Štrajk, ki so ga namestili uprizorili 1. februarja, so opustili in ga bodo baje, če ga sploh bodo proklamirali pozneje. Glavno podlago njihove spomenice tvorijo posredovalnica dela, ki naj bi jo imeli oni v rokah in katere bi se morali posluževati vsi podjetniki; služila bi seveda v to, da onemogoči delovanje „Nar. del. org.“, ker bi bila njena glavna naloga pač ta, da pošilja na delo samo tiste delavce, ki bi plačali organizacijski oziroma strankni davek. Bi bi bili torej organizirani. O tem imamo prav dobre skušnje iz časov poslovanja tržaške zidarske posredovalnice dela, ki je zdaj že razbita.

Kakor rečeno, tega štrajka dosedaj ni bilo, pač pa se je zaenkrat pojavil neki drugi štrajk in sicer samo v delavnici gosp. Caharije. Socialni demokrati so od slovenskih delavcev, ki so organizirani v narodni delavski organizaciji, zahtevali, da se organizirajo pri njih, ker da bodo sicer nastopili ostrejšim potom. Ker pa tega poslednji niso hoteli storiti, so socialni demokrati izjavili, da naj grede člani narodne del. organizacije v bližnjo delavnico, da bodo ločeni češ, da z njimi ne marajo skupno delati. Tudi to se je zgodilo. Zato so soc. demokrati — osemnajst po številu — nemudoma zapustili delo in izjavili, da ostanejo toliko časa v štrajku, dokler g. Caharija članov „Nar. del. org.“ ne odpusti. G. Caharija seveda ni storil tega, vsled česar ter 18 soc. demokratov še nadalje „štrajka“. Pravijo, da se bo štrajk

razširil tudi po ostalih delavnicah. Mi jim pravimo, naj le poskusijo, pa bodo videli, kako bodo poraženi.

Torej — to je štrajk, ki se ne vrši na naslov podjetnikov za zboljšanje delav. razmer, ampak, je to štrajk ki je naperjen proti delavcem, ki so drugega ne pa renegatskega mišljenja, kakor nabrežinski soc. demokrati.

Bodi povedano tudi to, da so imeli pred par dnevi soc. demokrati omenjenih 18) v delavnici sestanek, ki se ga je udeležil tudi socialistični str. tajnik, to pa vključ temu, da nima dovoljenja, da bi uprizorjal hujškarje po delavnicah. Po sestanku je priletel od socialistične strani kamen in je zletel mimo ušes njihovega nasprotnika, znamenje, da se jih je nahujskalo. Zlasti pa se poslužujejo soc. demokrati tega sredstva (kamenjanja) na noč, ko je bolj temno in se lažje skrijejo. Človek ni brez skrbi, ko koraka po Nabrežini. Zaradi tega je bilo v teh dneh pomnoženo orožništvo.

In to postopanje, naj bi bilo socialistično! Ne moremo uneti, kako ko jo mogli sodrugi tako daleč zavoziti. Le tako naprej, videti hočemo, kdo bo zmagal: ali tisti, ki se bojuje za svobodo mišljenja, ali oni, ki vpe- ljava terorizem, podoban španski inkviziciji! Mi nimamo strahu, pripravljeni smo na vse. To moč oziroma pogum nam daje zavest, da je naš boj pošten in potreben.

Slovenska zemlja.

IZ PODČETRKA.

Dne 1. t. m. prevzela je vodstvo tukajšnjega poštnega urada neka Marija Strašek (Strasček), ki je seveda zagrizena nemurka — kako tudi ne, saj že njeno ime nam kaže pristno germansko pokolenje. — Komaj pa, da je nekaj dni tu in še z nikomur ni prišla v stik, že izziva na najdrznejši način mirne tržane. Ne samo, da jim javno daje primček „unkultiwiertes Volk“, odstranila je še dvojezično pošteno tablo in jo nadomestila s samonemsko. To je pa višek nesramnosti poštnih uslužben- ke! To je drznost, ki jo pod nobenim pogojem ne trpimo, ker si ne damo od nikogar kratiti svojih narodnih pravic in naj bo ta gospodična še tako vroče germanske krvi!

Pozivljamo torej vse interesirane občinske oblasti kakor: Podčetrtek, Vinštajn, Imeno in Sopote, kakor tudi drž in dež, poslanca gosp. dr. Frana Jarkoviča, da nemudoma pri poštenem ravnateljstvu z vso silo protestirajo proti temu nečuvnemu izzivanju poštarice Marije Strasček ter z vso odločnostjo zahtevajo, da se samonemški napis pri c. kr. poštnem uradu v Podčetrtku nemudoma odstrani ter zopet nadomesti z

dvojezičnim — kakor je to bilo vedno doslej — ter se tako izogne posledicam, ki bi v nasprotnem slučaju nastale — kajti ne damo se zaničevati od osebe, ki živi od slovenskih žuljev in službuje na naših rodnihi tleh!

Konečno pa povemo poštni uslužbenki Strasček, da naj kroti svoj germanski jezik, sicer ji povemo marsikaj — kar ji ne bi posebno dišalo in bi ji znalo vzeti sapo za dolgo časa!

Poštnemu ravnateljstvu se pa kar »najtopleje (!) zahvaljujemo«, da nam je poslal tak »ženski genie« kakor je Strasček — samo rado- vedni smo, kaj bo porekel gospod poštni komisar, ko bo videl, kako dobro se razumejo poštna »frajlica« in tržani.

Povemo Vam pa, gospodična Strasček, da si bomo da Vaš nastop dobro zabilježili ter ne mirovali dokler ne boste prisiljena vzeti zopet »velikanski« Möbelwagen« ter odjadrala tja, kjer Vas željno pričakuje »deutscher Michel« da bodeta igrala na Vašem »Börsendorfer« četrtoeroročno in s pomočjo znanega »dummer August« nadaljevala pa Vaše baje krasne novele ter obirala »das unkultiwiertes Volk« iz Podčetrka!

IZ OTOČ PRI PODNARTU.

Omenili smo zadnjič v Vašem cenjenem listu, nekaj malega od naših ključarjev in pa našega nadopolnega župnega upravitelja Joža Vrankria iz fare Dobrava pri Kropi.

V naši vasi je podružnična cerkev, katere je posvečena sv. Antonu Pušcavniku in je vsako leto na dan njegovega godu precej obiskovalcev te cerkve, kateri prinesejo kot darilo cerkvi navadno prešičeve kračje, klobase in sploh prešičje meso. Tega mesa se marsikatero leto nabere celo na tri cente, katero se proda potem na dražbi, s tem na ta način dobljenim zneskom pa bi se morala popravljati naša cerkev v Otočah.

Prejšnji župnik g. Aljančič je dal našo zapuščenno cerkev temeljito popraviti in preslikati, seveda ne na svoje, pa tudi ne na cerkvene stroške; zapustil je namreč v ta namen umrli gospodar Jakob Kocjančič iz Otoč, ki se je v oporoki spomnil naše cerkve mal znesek. Primanjkljaj pa je plačal prejšnji župnik iz cerkvenega denarja in sicer za tlak, cerkveno handero, prenovljenje oltarjev in po njegovem odhodu je ostalo kljub temu še nekaj cerkvenega denarja v blagajni. Med tem časom t. j. v dobi zadnjih štirih let, pa se ni pri rasi cerkvi sploh ničesar popravljalo in razum trih vrvi za zvonove ni menda ničesar kupilo.

Radi tega mi Otočani in Zalošani, ki spadamo pod to podružnico, vprašamo našega župnega uprave-

LISTEK.

M. ZEVAKO:

Srce in meč.

Roman iz francoske zgodovine. (Dalje.)

Bližal se je večer. Nasproti Pardajana na drugi strani vode, so se dvigale v megli nedovršene zgradbe palače, ki jo je gradil mojster Delorme Katarini de Medičis na prostorih nekdanjih tuileries; * dalje

* tuileries — po naše toliko kakor opekarne. Tam so štrleli preteči stolpiči starega Luvra in še dalje tam zvonik sv. Zermena Oksevaskega, za katerim se je videla kopica ostrih streh — mestna hiša.

Vitez se je ustavil pod skupino visokih topolov, ki jih je pokrival mesec april že z nežnozelenim popljem. Sedel je na širok obrežni kamen, zakopal glavo v obe dlani in gledal, kako teče svetloboasintna voda — omiljena zabava ljudi, ki ne vedo, kaj bi počeli, in med njimi vzlasti zaljubljenec.

Zaljubljenec je vedno nagnjen k filozofiranju. Samo pri nekaterih — pri srečnih — je ta filozofija smeioča in jim kaže svet v najlepših mavričnih barvah; pri drugih — nesrečnih — je trpka in odkriva zgolj ža-

lost in madeže na našem bednem planetu. Je pač tako, da v slehernem hipu, ki mine, blagoslovljata in preklinjata svet dva tabora ljudi, ki zajemljata blagoslov in prekletstvo iz istega vira.

Potopi, čitatelj!... Pardajan je začel torej filozofirati, gledaje v valove Sene, in lahko si mislimo, da je bila filozofija, ki jo je razpletal, vse prej kakor vesela. Tožil je zemljo in nebo, da sta se zarotila v njegovo nesrečo.

Mladi vitez je bil torej nesrečen? ... Kljub svojemu sklepu, da ne bo več mislil na Lujzo?

Primorani smo priznati: v trenutku, ko je sedel na svoj kamen, je napravil Pardajan samemu sebi jako važno razodetje:

»Vse, kar sem govoril pravkar, je sama hinavščina in laž. Ne morem si utajiti, da ljubim Lujzo bolj od lastnega življenja. Da jo ljubim brez upanja in...«

Pipo, ki se je bil zleknil v mlačnem pesku, je zdajci zazelhal na stežaj, kar pa nikakor ni pomenilo, da ga gospodarjeva filozofija dolgočasi, marveč samo, da je lačen.

Pardajan ga je pogledal nejevoljno. Pipo je spoznal, da je zagrešil nedostojnost, in prekrizal je šapi, kor bi hotel reči, da je pripravljen potpeti.

»Brez upanja ljubim«, je nadaljeval vitez, »in vendar sem nesrečen od gorja, ki jo je zadelo. Dobro

vem, da bo drug poplačan z njeno ljubeznijo, ako se mi posreči osvoboditi... ali more ljubiti gospodična Monmoransijka ubogega klateža, kakršen sem jaz? In vendar mi je neznosna misel, ne hiteti ji na pomoč. Moram jo začetni iskati! Moram jo najti! Otmem jo, ali pa izgubim glavo! In potem ji porečem... ah, ne, ne porečem ji ničesar... predvsem jo treba najti, potem vidimo...«

Po tem omahovanju v besedah lahko presodi čitatelj, kako negotov je bil vitez v svojem srcu.

Njegov duh se je ustavljal nehot pred dilemo, ki mu nikakor ni začela poguma:

Ali osvoboditi Lujzo — in potem je deklara izgubljena zanj, saj se mu ni smelo niti sanjati, da mu dade hčer tako imenitne rodbine za ženo. Ali pa je ne osvoboditi — potem je izgubljena še gotoveje.

Uspeh premišljanja na bregu Sene, pod visokimi topoli, zibajočimi se v dihu večera, je bil naposled ta, da je sklenil vitez pregnati iz svojega srca vsako upanje ljubezenskega povračila in se žrtvovati za Lujzo, ne vprašuje se, kaj bo.

Po tem velikodušnem sklepu, ki mu zagotavlja med nebrom tako nesebičnih ljudi, kakor so zaljubljeni po navadi, gotovo jako častno mesto se je zazdelo vitez, kakor da se mu je odvalilo od srca veliko breme. Zadovoljen sam s seboj, je naznanil psu, da je napočila ura večerje.

Vstal je takoj in se napotil proti Vedeževalki.

Hodil je s tistim pokojnim in prožnim korakom, ki je znamenje samozavedne moči, in ravno je zavil v ulico Sen-Deni, kar zasliši, da teče nekdo za njim.

Dasi je bila črna noč in ulica zapuščenca, je smatral Pardajan vendar pod svojo častjo, da bi se ozrl. Tisti hip mu je bil neznanec že za hrbtom.

Trčenje je bilo silno.

Vitez je omahnil od nepričakovane sanka; zavedel se je takoj, izdril srdito svoj meč in hotel baš izzvati nerodnega, ki se mu je tako mudilo, ko je obstal mahoma kakor vkopan, ves poražen po besedah, ki jih je zamrmral neznanec:

»Pri Barabi! Vsaj ognil bi se!« Ko je vitez premagal svojo osuplost, ni bilo neznanca več nikjer — stekel je bil dalje.

»Ta glas!« je zamrmral Pardajan, »ta kletvica... Ah, človek bi prisegel, da je bil on — moj oče!« Stekel je tudi on. A bilo je prekasno. Žive duše ni videl več v ulici Sen-Deni.

Ko je stopil v gostilno pri Vedeževalki, je bilo njegovo prvo vprašanje do Hugete, ali ga ni morebiti kdo iskal pred kakimi desetimi minutami.

Ko je gostilničarka odkimala, je bil prepričan, da se je zmotil, in stžilo se mu je, zakaj je pustil uteči nerodo, ki se je zaletel vanj

Navečerjal se je prav obilno — nova posebnost, ki mu določa odlično mesto med rodod zaljubljen- cev, ljudi majhnega apetita; nato si je nategnil pas, izpopolnil svoje orožje s kratkimi, a krepkimi bodalom ter se napotil po močednih, črnih in zapuščenih ulicah proti dvoru admirala de Kolinj.

Kakor mu je priporočil Deodat, je potkal trikrat rahlo na stranska vrata.

Skoraj mahoma se je odprla lica. Očividno je stražil nekdo neprestano za temi vrati.

Pardajan se je približal z obrazom k linici in povedal s pridruženim glasom dogovorjeni besedi:

»Žarnak in Monkontur!...«

Takoj so se odprla vrata in pojavil se je mož, odet z usnjatim oklepom, s samokresom v roki.

»Kaj želite?« je vprašal z glasom, ki je zvenel dokaj osorno.

»Rad bi govoril s svojim prijateljem Deodatom,« je rekel Pardajan, ki je že ugibal sam pri sebi, ali ne naleti v Kolinjškem dvorcu enako kakor v Monmoranskem.

»Oprostite, gospod,« je povzel mož, ki je postal takoj prijaznejši, »ali mi izvolite povedati svoje ime?«

»Vitez de Pardajan.«

Mož je zadržal vzklík radosti, odprl vrata nastežaj in potegnil mladega moža na dvorišče.

»Gospod de Pardajan!« je zaklical zdaj. »Ah, bodite dobrodošli! Tako zelo sem vas želel spoznati!«

lja, kje je spavljen naš cerkveni de- nar? Predložil naj se natančno vsa- koletne račune in naj se ta denar plodonosno naloži v mestni hranil- nici v Radovljici, ne pa v prazni hranilnici na Dobravi. Prav bo, ako ne hodi po noči ob 11. uri agitirat in naj se prične že v ponedeljek pridre- čiti, da nam bo v nedeljah zjutraj vsaj nekaj malega povedal, kar bi bilo vredno slišati.

Ako pa ne dobimo v kratkem natančnih računov, pa gremo sami do g. škofa v Ljubljano in mu bomo lahko še marsikaj lepega povedali. Za danes naj pa zadostuje, ker upa- mo, da bo to pomagalo.

Več radovednežev.

Goriško.

Občinske volitve v Gorici. Ime- nikom smo posneli, da manjka še mnogo naših mož in žena, ki po dav- ni moči spadajo med volilce. Naj to- rej prav vsak, ki mu je bil naložen kak direkten davek, premisli, ali mu ne gre morda volilna pravica. **Kdor plača obrtnega, hišnega ali zemlji- škega davka vsaj 10.50 K in biva v Gorici** ta naj se zgleda pri »Narodnem odboru« v ulici sv. Ivana, ali pa vsaj pri kakem zaupniku, da ga reklamira v listu. **Ravno tako vsak, ki plača 16.80 K osebne dohodnine.** Kdor je pa uradnik pri mestu, deželni ali državni in biva v Gorici (če tudi šele en me- sec!), temu gre volilna pravica v 2. razredu, če le sploh plačuje kak ose- bno-dohodninski davek (magari naj- nižjo stopnjo 7.20 K). **Gg. uradniki, penzionisti, pozor!** Vse reklamacije morajo biti do 11. marca že vložene. Vsakdo naj torej premisli, za se in krog vseh zancev, ali je vpisan: in če ni, naj se takoj obrne na kraljevni odbor ali pa na »Narodni odbor«.

Gorica. (Laško gledališče.) V soboto zvečer je bila opera »Wer- ther«. Pevski zbor je večinoma trža- ški. Pri orkestru pa mora sodelovati tudi vojaška godba, ker manjka laš- kih muzikantov.

Gorica. Zdravnik Breclj je bil v soboto pred sodnikom ponovno opo- ščen. »Novi čas« je sprejel to novico seveda v veliko zadoščenje goriških klerikalcev.

Laški študenti so vsled napač- nega in lujskajočega poročila laških listov glede zadnjih škandaloznih do- godkov na Revoltelli v Trstu silno vznemirjeni. V Gorici menda name- ravajo zopet napraviti poulično de- monstracijo. Upamo, da se laška kri vendar le ohladi!

Slovenski napredek v Gorici. Klerikalna »Slov. Straža« namerava otvoriti prihodnjo jesen otroški vr- tec v Gorici. Kupila je hišo g. Kre- blica v Rabatišču. Pozneje hočejo ustanoviti tudi ljudsko šolo. — Stvar sama na sebi je dobra, le žal, da bo pri tem trpela skupnost goriškega slovenskega šolstva, za katero so Goričani brez razlike na politiko ta- ko dobro poskrbeli. Klerikalno stran- karstvo je vse graje vredno!

Gorica. Prihodnje porotno zase- danje se začne proti koncu tega me- seca. Na vrsti so štiri javne razprave in sicer: Francišek Preselj radi umor- ra; Pomizzi, bivši trgovec radi golju- filije; Travaini, blaginjak parobrodne- ga društva v Gradežu radi ponever-

jenja Kodrič, uradnik »Centraine po- sojilnice« radi poneverjenja. Nadalje sledi razprava proti »Novemu času«, katerega toži Miklavc. Poslanec Kovač pa je tožbo proti »Nov. času« umaknil. Zato se bo stvar obravna- vala le pred okr. sodnikom.

Gorica. Po ulicah je vse polno prahu, ki povzroča raznovrstne bo- lezni. Sedaj vendar ni več mraza, da bi ceste zamrzile vsled škrop- ljenja! Slavni municipij, zgani se!

Gorica. Pred tukajšnjim sodi- ščem je bil obsojen Anton Zorman iz Kranjskega na 4 mesece ostrega za- pora, ker je svoječasno podučil Iva- na Lapanja, kje so ukradene stvari, katere naj proda, za kar naj bi si obdržal polovico dobička. Tedaj sta bila oba v zaporih v Gradiški. La- panja je prestal kazen in naznanil stvar žandarmeriji v Logatcu. Zor- man se nahaja v Gradiški, kjer mora sedeti 10 let radi tatvine v Logatcu. Toda še predno je končal svojo ka- zen, je dobil zopet 4 mesece. Lep tiček!

Goriški kapucinarji so pač sreč- ni ljudje! Dasiravno na podlagi slo- venskih obljub nimajo v naši državi lastninske pravice, vendar imajo svojega lastnega poslanca v dežel- nem zboru. Ta se poteguje za kapu- cinarje, ki nimajo drugega opravila, kakor da redijo svoja asutična telesa in se zalivajo z vinom. Mar nim za hišo božjo! Cerkev jim je le sredstvo s katerim vabijo naše preprosto ljud- stvo in ga izjemajo. Pod krinko sve- tosti skrivajo ti ljudje najgršo hinav- štino. Ni zadosti, da žive od žuljev našega kmeta, ampak hočejo celo deželni denar. In najde se poslanec, ki predlaga podporo »uhogim« kapu- cinarjem! To so plodovi novostru- larsko-klerikalne politike. Taki so klerikalni zastopniki našega ljud- stva! Ali ni sramota, da se podpirajo z deželnim imetjem ljudje, ki so se z bali resnega življenja in se skрили za samostansko obzidje, kjer se go- stijo s trdom drugih? To je očitna krivica, ki se mora popraviti!

Gradiška. Tukajšnji okrajni sod- nik Ivan Ventrella je dobil dopust radi bolezn. Nadomestuje ga goriški preiskovalni sodnik dr. Gradnik. La- hi pa so proti slovenskemu sodniku in zahtevajo nazaj nekdanjega sod- nika Petronija, ki je sedaj v Trzinu. Pravijo, da se dr. Gradniku ne dopa- de Gradiška. Laški fanatizem ima povsod svoje rogove!

Iz Solkana. Sedaj imamo pri nas mislon. Sliši se marsikaj lepega in podčnega. Čudno pa se, kaj ima v pridigarji opraviti politika. Ko bi mi- sionarji odvrčali o S. L. S. bi se bilo, ker je to tragičnejša stranka, kar jih je kdaj bilo na Slovenskem. To mora priznati vsak zdravomisleč človek. Ta stranka dela grehe, ki upijejo do reba. Mislonarji so nam prepovali čitati slabe časopise, ki so po njih imenjeni »Dan« in »Slov. Narod«. Posebno po »Dnevnu« so udrihali. Po raznem mnenju pa je »Dan« prav dober list, ki ga vsi radi čitamo. Koliko slabega nemškega časopisja prihaja v naše kraje — pa se klerikalci za to ne zmenijo. Vpra- šamo gg. mislonarje: Kje pa naj se izobražujemo? V »Slovenca« ali v »Novem Času«. Tam bi se navadili sovražstva, hinavščine in laži na de- belo. Saj bi nas bolela glava in srce.

ko bi čitali o prokletem klerikalnem izdajalskem delu. To kar delajo Su- steršič in tovariši ni od Boga — ker bi sicer na Kranjskem ne bilo toliko krivic in — kletve. Torej pustite nas, da si volimo časopise po svoji volji — vi pa čitajte, kar hočete. Mi ho- čemo vedeti resnico — te pa ne naj- demo v klerikalnih listih. — Ako bi vi več čitali, g. mislonar, bi najbrže tudi marsikaj drugače sodili. Dobri duhovniki se sami odvrčajo od kle- rikalne politične gonje. Gregorčič in Aškerc sta bila oba dobra duhovni- ka. Naš Gregorčič ni hotel niti škofa sprejeti, ker je vedel, kaj se skriva za njim. Le pustite, g. mislonar, da bo narod čital, to je potrebno, da se ohranimo. Vaša dolžnost je, gla- siti božjo besedo — ako pa tega ne znate — ne spadate na svoje mesto. Kristus je zapodil iz hiše božje pro- dajalce — in zdaj ste zopet s takimi posvetnimi stvarmi začeli kupče- vati. Ker se je to godilo nekaj let na Kranjskem, zato je ta nesrečna de- žela tako globoko padla. — Redni čitatelj »Dneva« in drugih napred- nih listov.

Dnevni pregled.

Ostudnost. Pod naslovom »Strašne izkušnje« priobčuje poslanec Klofač v »Českem Slovu« članek, ob katerem se človeku kar lasje ježe. Poslušajmo, kakšnim sladkostim je izpostavljen slovenski človek: »Brez špiceljnov ni- sem mogel storiti niti koraka. Na ko- lodvoru v Pragi so me kontrolirali pri vstopu v vagon, na Dunaju so me že pričakovali. Enkrat sem enega od njih pustil, da me je zasledoval do Ottakringa, kjer so ga naši pristaji v hiši, kamor sem šel, prijel in brez- obzirno namazali. Na Dunaju smo bili v boju. Šel prezidija ministrskega pred- sednika Körberja je liral materijal, ki naj bi nas v raznih časopisih sramotil. Cesarški svetnik Penizek je objavjal o Freslu, da se je v magistratu kleti tako napil, da je lezel na stolp sv. Štefana. Toda Fresel sploh ni bil v gostilni niti v vinarni. Ravnoisti Sie- ghart je dal drugič zopet žurnalstom vesti, ki bi me sramotila. Dokazalo se je pa, da tiste dni, ko sem imel na- praviti zločin — parlament sploh zo- roval ni. V »Českem listu« je proti meni pisal članek špicel Winkler. Na Dunaj sta bila za nami poslana dva moža, ki smo ju imeli takoj na sumu, da je njihova mislija konfidentska. Agrarni poslance je imel v evidenci dr. Pražak, nas pa Jirovšek. Min- ster Rezek je poslal Kovara, da bi agrarce in nas nadziral in o tem referiral mla- dočehom in ministru Rezku. Kovar je pa naposled ujel tudi ministra Rezka. Dogovoril se je s svojo ženo, ki je pripravila ministra v položaj, v kate- rem ju je »zalotil« Kovar, kateremu je potem minister moral dati visoke vsote. V tej dobi je prišel k moji ženi Spaček. Rekel ji je, da mi ima sporo- čiti strašno stvar. Državna policija da ga je pozvala, da me mora odstraniti za vsako ceno, za vse to da dobi na- grado, gospodarstvo v Alpah. Prosil je prestrašeno ženo, da naj mu da za pot na Dunaj, zato ker je mogoče, da to kdo drugi napravi in da me mora zato svariti. Žena mu je dala 6 fl. in Spaček se je pripeljal na Dunaj. Tu mi je ponovil vse, kar je rekel ženi.

Opozarjal me je, da bi nikdar ne ho- dil sam, ker me more kdo napasti in ubiti, pa to zvrniti na pretep. Se tedaj ne vem, kaj se je z vsem tem imelo doseči. Spaček je še pozneje drugim trdil, da je imel nalogo odstraniti me. Morda je bila to le metoda, da bi me ustrašili, morda je bil to napad na živčevje. Peljal sem se v Krakov, na poziv Poljakov na demonstracno grun- waldsko slavnost. Drugi dan je bil za- menoj že špicelj iz Prage. S tem člo- vekom, ki je bil poslan v našo orga- nizacijo, sem si dal nekoliko dela. Do- kazal sem mu špiclovanje in posledice niso izostale. Ko sem leta 1903 se peljal na Balkan, se je peljal z menoj špicelj že z Dunaja. S svojo neumno- stjo se je igral, žalibog nam je v Bel- gradu, kjer smo ga hoteli prijeti, zbe- žal. Ko sem se vrnil z Balkana sem imel v parlamentu velik govor o av- strijski politiki na Balkanu. Govor pa je bil vodilnim krogom neprijeten, in začeli so še škandaliziranje moje osebe. Najpreje so bile spuščene v svet vesti, da sem suštanu izdal Slovence za en milijon. Drugi so zopet pisali da me na Balkan pošilja avstrijski zunanji minister. In ta nesramnost se je po- šiljala seveda v Belgrad in Sofijo. Skratka: Nisem si bil gotov življenja in hodil sem sredi ulice z revolverjem v roki. In to se je lanko leto za časa nape- tosti ponovilo. Te Klofačeve besede so strahovita obtožba gotovih krogov, ki ne morejo živeti brez intrig in špi- clovanja. In pri nas?!

V čudni luči. Sicer bi kdo utegnil reči, kaj vas brigajo češke razmere, kaj pišete o tem. Dobro; toda Češko je v Avstriji in mi smo tudi v Avstriji in zato nas interesira in mora intere- sirati to, kar se v Avstriji godi. Inte- resira tembolj, ko vemo, da je pri te dni odkritih korupcijskih aferah udelež- en predvsem sistem avstrijske birokracije. Kakšen sistem takšne razmere. Raz- mere korumpirane — zistem nič boljši. Že večerjamo naslikali celo afero Šviha in smo omenili, da cela ta za- deva pomeni polom mladočeske stranke. Kajti voditelji mladočeske stranke so vedeli za dr. Švihovo delovanje — to za slučaj, da je dr. Šviha res kriv! — že prej povedano so ga pred dvema leti kandidirali kot kandidata nar. so- cialne stranke. In dve leti so molčali in pred dvema leti ga strastno pripo- ročali v Narodnih Listih za poslanca. Priporočali, dasiravno so vedeli, da je — špicelj. Čudna je stranka, ki za- greši takšen zločin. V parlamentu je prišlo v četrtke do spopada med vo- diteljem dr. Kramarjem in posl. Kalino. Kalina je vprašal dr. Kramarja: »Ko- liko časa pa že veste za to Švihovo zadevo?« In Kramar je odgovoril: »Ze- dost dolgo!« Iz tega nepobitno izhaja velikanska krivda mladočeske stranke na tej najnovejši Redlovin. Kajti od vsacega spodobnega človeka bi se za- htevalo, da špiclovstvo onemogoči — Mladočehom se to ni zdelo vredno, dasiravno je to zahteval narodni inter- es. Sele sedaj iz osebnega maščeva- nja so razkrili špiclovstvo; da se ma- ščujejo nad nar. socialno stranko, ne pa da store narodno dolžnost. Ta naj- novejša afera bo slovanstvu v Avstriji zelo škodovala, pa naj se dokaže dr. Švihe krivda ali nedolžnost.

Armada nezaposlenih narašča. Armada nezaposlenih v New Yorku na- rašča od dne do dne in vzbuja skrb medčanstvu. Na čelu nezaposlenih, ki pravzaprav še nikdar delati niso in se

ludi sedaj branijo kidati snega, stoji neki židovski mladenič Tannenboym. On vdira v gledališča, cerkve in druge javne lokale. Te dni je s svojimi tru- mami vdrl v neko cerkev, kjer so se brezposelni silno dobro počutili in so plesali celo — tango. To se je pa po- liciji zdelo odveč, zato so aretirali Tannenboyma, orjaka in vse kompa- njone.

Potrkaite sebi na prsa. Ob pri- liki špijonskega škandala Šviha, ki je zadel češki narod, piše ljubljanski »Slovenec« z debelimi črkami o škandalih v češki »svobodomiselnja« stranki. Hinavci, pomislite dve leti nazaj, ali niste bili vi klerikalci špi- joni in špiclji, ki ste ovadili drž. pravništvu Slovence radi septem- berskih dogodkov! Kdo je takrat vo- dil in lovil priče? Lampe! — Koliko- krat ste pa prodali Slovence? Za malenkostne subvencije in ugodnosti pri vladi ste dovolili import nemških uradnikov v naše kraje in izdali ko- roške Slovence, ki so takorekoč iz- dani na milost in nemilost. — Zato pa slov. klerikalci — premišlujte svoje narodne grehe!

Vodiška Johanca v Ameriki. Slava Vodiške svetnice je kmalu se- gla tudi v Ameriko. To priliko so porabili listi, ki so mnogo ponatisnili iz naših domačih listov. Neki Bened- dik pa je kratkoma ponatisnil cele knjižico »Vodiški čudeži« in je de- lal z njo dobro kupčijo, kajti knjižica, ki je stala pri nas 10 vin. stane v Ameriki 50 centov torej skoraj 1 K. Zanimivo je tudi, v kaki družbi se prodaja »Johanca« — namreč skup- no s škofovo brošuro. Ker so bili »Bogoljub« in razni drugi hinavci ogorčeni, češ, da se norčujemo iz svetih stvari — je dobila »Johanca« zdaj svoje zadoščenje, ker se pro- daja skupno s knjigo, ki jo je spisal ljubljanski škof. O tem nas prepriča sledeči inserat v ameriških listih: »Izšla je knjiga Johanca ali Vodiški čudeži. Knjiga je jako zanimiva in opremljena z mnogimi slikami. V knjigi je natančno popisano, kake čudeže je delala Johanca na Reki in Vodicah, kako je kri »švicala« in kako je denar izvajala iz vernega ljudstva ter kdo ji je šel na roko pri teh sleparijah. Knjiga je deloma v prozi, deloma pa v pesmih; tudi Mike Cegare ji je posvetil poseben sla- vospev. Cena s poštnino vred je le 25 centov. Pet Johanc za 1 dolar. Prava rudeča škofova brošura »Že- ninom in Nevestam pouk za srečen zakon«, spisal Ant. Bonaventura, škof ljubljanski. Znižana cena 40 c. Tri škofove brošure za 1 dolar. Tri Johance in eno škofovo brošuro sku- paj za 1 dolar. Denar pošljite v re- komandiranem pismu po Money Or- der ali pa v znakmah in takoj odpoš- ljem, kar bode kdo naročil. Ludvig Benedik, 2302 Catalpa Ave., Brook- lyn, New York. Tako hodi torej Jo- hanc pa v Ameriki skupaj s škofov- rošuro. Knjige imajo res čudno usodo.

Smešnot Na Ortljeru je zasul plaz 17 vojakov in oficirjev. »Frem- den Blatt« piše, da ni temu noben drug kriv, kakor narava. Res pa- metno in enostavno!

Srebrno uro z dvojnatinim pokro- vom, novo zlato verižico s podolga- stimi členi in z ovalnim privrskom z rdečim kamnom, dozo za cigarete

FRANCE STAJER:

Čudno seme.

Pozorišče: čeden vrt; na levi hiša, na desni ograja. Tuintam pogleda soseda iz svojega vrta čez ograjo, kakor bi koga iskala.

1. nastop.

Stari oče pride počasi pred hišo, puha oblache iz pipice, se ozira in maje z glavo ter se popraska parkrat za ušesi. Nato sede na pri- sojno stran in začne čitati časopis. Pogleda jezno v zrak in zamrmra: »Čudne reči se gode, čudne reči! Vse bo dražje, vse!«

2. nastop.

Vnuk pride z mandolino, zami- šljen, žalosten.

Stari oče: Kje si se potepal celo noč, klada!

Vnuk: Ah, zmeraj zmerjate. Klada sem zjutraj, klada zvečer, kla- da sem zmeraj in venomer. Ali sem tri leta star! Trikrat sem bil že na naboru, seveda tudi trikrat škarta. — Ampak že itak vas redkokdaj obiščem — komaj vsake dve leti za 14 dni, pa ste vendar zmeraj sitni.

Stari oče: Se premalo sem siten! V teh letih bi se lahko popri- jel kakega resnega dela! Tebi gre pa po glavi samo ponočevanje in ba- klada.

Vnuk: No, glejte, spet sem klada! Jaz sem prišel k vam na ob- isk, da vam ne bo dolgčas. In re- znično vidim, da se kratkočasite z »marijagami«.

Stari oče: Saj ne mislim tako hudo!

Vnuk odhaja v hišo. Stari oče se ozre: Saj res, neka pisma so prišla zate. Na kre- denci so, le poglej.

Vnuk vpije v hišo: »So pisma, ampak za vas! To je — ker se enako piševa in imava ista patrona!«

Stari oče: Jaz pa mislim, da zate.

Vnuk se vrne iz hiše in izroči pisma staremu očetu. Nato gre k ograji ter pomigne sosedu, naj po- čaka.

Stari oče bere natihoma, po- tem pa zažuga s prstom: »No, saj sem pravil. To ni moje. Krojač — nova obleka — hm, taka potrata, taka lahkomišelnost. Mene gvrta ta obleka že čez 20 let.«

Vnuk pogleda račun: »Včasih je bilo sploh vse drugače! Ko ste bili še vi mladi, ste si dopisovali z dek- leti in prijatelji itd. Dandanes pa pišejo samo še krojači. Meni vsaj nihče drug ne piše kot krojač. Že tretjič mi piše, seveda zmeraj enako.«

Stari oče: Težka je danda- nes, težka. Ampak jaz ne bom porav- nal te lahkomišelnosti.

Vnuk: Kdaj sem vas pa še prosil? Obleko sem rabil, torej sem jo kupil in poravnal bom kmalu. Amen!

Stari oče: Ojej, fant, s tako lahkomišelnostjo ne boš daleč pri- jadal!

Vnuk: Nikarte zmeraj pridi- gati! Klada ste mi pozabili reči! Mo- rebiti ste rekli, da sem preslišal.

Dandanes pa ni več moderna bese- da: klada! Zato se bo pa uveljavila: doklada!

Stari oče mu pomoli časopis: »Ali si bral?«

Vnuk vzame časopis: »Ne še! Pokažite, da pogledam!«

Stari oče: Jaz ne vem, ali imam tako slabe oči, ali kaj? Skoro ne vidim več črk. Vse se mi zdi, ka- kor bi bilo belo.

Vnuk (bere)

Hm, jaz ne vem, ali imam tako slabe oči, ali kaj? Skoro ne vidim več črk. Vse se mi zdi, kakor bi bilo belo. Jaz bi rad bral, pa skoro vse je belo. Človek išče črk in besed, pa jih ne najde. Najbrže so zopet konfiscirali!

Stari oče: odhaja v hišo: »Pa bodi ti doma, da stopim v dav- karijo.«

Vnuk: Bom, kar pojtel! Po ce- sti sem videl celo procesijo, ki kolne doklade. Morebiti romajo v fronka- rijo? Eksekutariji pa švigajo kakor lastavice! Oziroma kakor Hrvati okrog puranov in jih ženejo v fron- karijo! Proklete doklade!

3. nastop.

Soseda, lepa, mlada, se sklo- ni čez ograjo, ko opazi, da je odšel stari oče, in zašepeče: »Ali ste pri- nesli?«

Vnuk si otipava žepe: »Takah razglednic nisem dobil, kakor ste jih želeli. Tukaj imam francoske umetniške. Ali ni lepa ta dama v profilu? Slika sama na sebi ni bog- ve kak umotvor, ampak dama je zelo lepa. Jaz stavim glavo, da take slike ne bi ustvaril kak naš umet- nik. Kajti naši slikarji sede cel dan v kavarni in debatirajo o umetnosti. Debatirajo in debatirajo.

Soseda: Ali tudi vi rišete. Včasih je v časopisih pod slikami vaša začetnica.

Vnuk: Vem, kaj mislite! Am- pak jaz se pišem: š, razumete s kljukco! Tista črka je pa podobna na videz črki: s brez kljukce. Če pa pogledate natanko, vidite, da je črka podobna gavgam.

Soseda: Morebiti je pa: g?

Vnuk: Uganili ste! Jaz ne ri- šem in ne ilustriram in ne malam!

Soseda: O, moj mož je bil pa slaven malar. V graščini je on vse sobe premalal in so bili zelo zado- voljni. Škoda, da je umrl. Vsi talenti umro mladi. Sveti mu večna luč! Ampak rad ga je pil!

Vnuk: Zdaj pa ne bodo ljudje več pili. Niti za potrebo ne! Veste, doklade in doklade! Vse je dražje in še bo! — Stari oče je šel ravno kar v davkarijo. Počasi gre, ampak do noči se bo že vrnil. Stopite k meni malo v vas, soseda!

Soseda: Bom pa šla okrog!

Vnuk sam s seboj: »Čedna in luštna je! Ampak dozdaj sem zamu- dil že 100 luštnih prilik, ker sem tako neumen sanjač! Ampak jaz ne znam in ne znam pričeti. Ženske mi bi morale pihati na srce!«

Soseda pride po prstih: »Ali res ni nobenega doma?«

Vnuk: Resnično ne! Saj sva sama s starim očetom in on je odšel v trg. — Ali se boste vi res poročili?

Soseda: Ne — o ne! Enkrat je prav zadosti.

Vnuk: Komu pa boste pisali? Morebiti fantu?

Soseda: Staršem in sestri!

Vnuk: To ste srečni, ker ima- te še staršel! Meni so že zdavnaj umrli. Starega očeta imam sicer še in edino sestro. No, pa sestra je po- ročena, in kdor se poroči, izpremeni ime in sploh ne šteje več! Sam sem, sam, na svetu! Zmeraj romam po svetu kot cigan. In zmeraj se spomi- nam na vas.

Soseda: Oh, pojte, se boste norčevali!

Vnuk: Jaz se ne norčujem iz vas. Človek se sicer lahko norčuje iz vsake stvari. Pravzaprav so raz- lične stvari samo zato na svetu, da se iz njih človek norčuje na različne načine. — Ampak iz vas se ne nor- čujem. Vas ljubim že dolgo na skriv- nem!

Soseda gleda sramežljivo rdeča v tla.

Vnuk jo divje objame: »Kako dolgo že koprim po vaši ljubezni. V meni se vžiga strast kot bi gorel velik kres. Tako lepa ste in opojno- sladka, sveža, kakor kresna noč. Ali veste? Če vam zleze na kresno noč praprotovo seme za škorenj, slišite in razumete, kaj govori živina. — Jaz pa poznam neko drugo seme, čudno seme... in čeprav ni kresna noč, čujete lahko, kako pojo tički, in raz- umete, kaj govori živina! —

in telovnik je te dni ukradel neznan tat posestniku Antonu Robidi iz Zgornjega Kašlja. Orožništvo tatu zasleduje.

Rodbinska drama na Smarni Gori.

Kdo bi mislil, da tudi v samotni in zapuščenosti divjajo človeške strasti ki so vsakdanji dogodki le velikih mest?

In vendar se je kljub zapuščenosti, kakršna vlada na Smarni gori, tudi tja priplazila pošast, in z enim mahom uničila mirno rodbinsko življenje.

Tako daleč od sveta in vendar se je tam odigrala popolnoma svet-ska drama, v kateri kot osebe nastopajo

kmet Šetina, njegova žena in njegov sin.

Na Smarni gori živi posestnik Šetina s svojo rodbino. Ima že menda 4 odrasle sinove.

Nikdo bi ne bil mislil, da v rodbini ni sporazuma med možem in ženo.

Predvčerajšnjem je pa odšel kmet Šetina v Ljubljano in tam kupil revolver. In včeraj dopoldne so ga že orožniki vklebenjega

odpeljali v zapor.

Kaj se je zgodilo? Dejstvo se da povedati v par besedah.

Z revolverjem, ki ga je Šetina kupil v Ljubljani je hotel

ustreliti svojo ženo.

Namen se mu ni posrečil, ker med mater in razjarjenega očeta se je vrgel sin. Na mater namerjena krogla je zadela sina v roko, predrla meso in ostala za srjaco, popolnoma zmečkana. Ker prvi strel ni zadell je pomeril še enkrat, toda tudi ta strel je zadell le sina ter ga oprasnil po prsih.

Oče je bil nato premagan in odvez mu je bil revolver, kot tudi puška dvocevka.

Revež je bil nato izročen orožnikom v St. Vidu, ki so ga včeraj odvedli v ljubljanske zapore.

Medved.

Že zopet je eden padel! Tam visoko v Veliki gori, v gozdovih ribniškega graščaka gosp. Antona Rudeža ga je zadela smrtonosna svinčenka. In kdo mu jo je poslal? Drobnica, nežna roka pogumne gospe graščakinje same!

Medved je v ribniški Veliki gori in v sosednjih gozdovih masivih kočevskega kneza doma. Ni jih sicer toliko, kakor zajcev, vendar ni nič izrednega, če se v teh krajih sreča s kosmatincem. Tudi bati se tani treba kajti mož je pošteni, ki ne pozna zahrbtnosti, kar misli ti pove takoj v obraz. Seveda storiš bolj prav, če si ne pustiš kdovekaj praviti od njega, kajti kolikor bliže ti je, toliko manj je vredna tvoja koža. Može se ravna po načelu: ti mene, jaz pa tebe — namreč: pusti pri miru! Malo bo zamoljal, če te sreča in se bo lepo ognil.

Medvedka, kakor ženski spol sploh, je že malo bolj razburliiva. Posebno kadar ima mladiče seboj ni dobre volje.

Soseda: Jaz se bojim ... človeku se lahko kaj pripeti ... lahko kaj stakne ... res, jaz se bojim! Rajše ne!

Vnuč: Ne bo se vam pripetilo zlo! Jaz sem zelo previden. Boste videli, kako lušno bova poslušala. Starega očeta ni! Bog ve, kdaj se vrne iz trga. Morebiti je šel spota na gostilno in bo krogel. Danes je bil sploh »na au«, čeprav je že zelo star! Stari ljudje so sploh najbolj navihani! — Ne bojte se me! Jaz garantiram, da se vam ne bo pripetila nesreča! — Zdaj se že noči!

Soseda se brani: »Jaz se tako bojim!«

Vnuč jo pelje v hišo: »Pojte, pojte! — Strah se vas drži, kakor klošč!«

Soseda: Kaj je to?

Vnuč: To je tista Rvačarjeva bolezen! Nič nevarnega sicer, ampak sitna stvar vseeno! — Strela vendar! Jaz jih nimam že par let več!

(Odideta v hišo. Kratka pavza.)

4. nastop. Pozorišče se stemni. Oseb ne vidimo, marveč slišimo samo različne glasove.

Zajec: Malo nas je poklicanih, a veliko izvoljenih.

Bikec: Malo je izvoljenih, a veliko poklicanih. Jaz bi šel rad na pašnik.

Zajec: Jaz bi rad sedel in gledal. Kjer se gleda, je gledišče. Tebe sem enkrat gledal, bikec, ko si predeval pod okencem.

V ribniških in kočevskih gozdovih pada ta leto po 1 do 2 medvedov, večjih tudi več. Škoda je le to, da včasih pride do takega plena tak, ki te časti najmanj zasluži. No, to pot je bila Diana pravična in odklikovala s to imenitno trofejo damo-lovko, pred katero — klobuk doli!

Kajpak, nevoščljivci, in tudi teh se med lovci ne manjka — porečejo: to je slučaj. Počasi tovariši, tak slučaj se je pripetil gospe Olgji Rudeževi roj. Koslerjevi že tretjič.

To je že njen tretji medved, kar priča, da se ji roka ne trese — tudi če stoji pred njo medved, ne samo srnjak, ki jih je že nad 100 ustrelila.

Medved pride takoj po Švečnici iz svojega brloga, kjer je Božič predremal. V brlogu se je bilo treba seveda postiti, torej ni čuda, da mu v želodcu kruli.

Gosp. Rudež ima tam globoko v gozdu napravljeno uto, ki stoji na mogočnem porokku 4 m od tla. Uta je prostorna in skozi okna in line nudi dober razstrel. K tej uti da večkrat pripelje kacega konja, seveda mrtvega ali pa kako druge mrhovine. Zverjad lo hitro izvoha in ne traja dolgo, pa se prično pri uti gostije lisic, kun in druge divjadi. Končno pa pristopi k bogato obloženi mizi kralj sam — medved.

Pretekli teden je gosp. Ant. Rudež zopet nastavljal konja. Par dni za tem je že dobil iz svoje lovske hiše v Jelenovem žlebu telefonično poročilo da so se pri uti pričele gostije in da se je tudi kralj medved nanje povabil.

V četrtek dne 5. t. m. popoldne, je šla gospa graščakinja skupaj s svojim soprogom v uto čakati medveda. Dolgo ni bilo nič čuti, začelo se je mračiti in nastopila je noč, temna noč. V tem se pa naenkrat začujejo koraki, težki koraki — medveda. Lovčema v uti je utripalo srce, roka je stiskala kopito puške in oči so skušale prodreti temo in poiskati njega.

On je med tem lepo komodno sedel k mizi in kmalu se je začelo glasno cmokanje, znamenje, da se je pojedina pričela. Drobil in mlet je kosti, da je kar škrtalo in škripalo pod zabini. Nad 1 uro je trajala ta gostija. Okrog temna črna noč, v uti dvoje drhtečih lovskih src, — spodaj pa medved kosmatin pri večerji. Res zanimivo! Ker se končno oko tudi teme privadi, je gospa, ki razpolaga z izvrstnim vidom, počasi začela razločevati oblike kosmatega gosta. Skušajavec je stopil k nji in ji šepetal: streljaj, take prilike ne bo nikoli več. Trikrat je nastavila puško k vročemu licu, toda vselej je zmagal hladni razum, ki ji je dejal: strel v temo je negotov če zgrešiš, medveda ne bo nikoli več nazaj. V tem se je medvedu vzbudila sumnja, da zgoraj v uti ni nekaj v redu. Vstal je in urnih krač odkuril. Naša lovca sta ga čakala do jutraj, da bi se vrnil, pa ni ga bilo.

Drugi dan se zopet odpravila proti 5. uri popoldne k uti. Tja prišedši opazita sveže stopinje v snegu, dokaz, da je medved že večerjal in sicer — pri belem dnevu. Malo je bilo upanja, da bi se neoc zopet pokazal, toda potrpljenje je prva čednost lovca, četudi nosi krilo. Gospod in gospa sta splezala v uto, mirno čakajoč nadaljnega razvoja. Minila je ura, ne da bi se kaj pokazalo. Upanje na uspehi je vedno bolj bledele, prvi krajec pa tam izza oblakov, ki so se podili in trgali po nebu, vedno bolj

Bikec: Jaz sem se zmotil. Sem mislil, da pojem ljubici, sem se pa zmotil v hiši. Resnična smola. Pasja smola.

Zajec: O bikec, ti se lažeš, ti se nisi nikoli zmotil. Ti poješ zmeraj na pravi adresi. Ali poznaš Postojno?

Bikec: To so pasatični grehi. Zajec: In ti Jacar si romal v hotel »Samt Frau«, ko še nisi bil oženjen ...

Oven: O zajec, tudi ti nisi nedolžen. Zmeraj dišiš po tobaku. To je sumljivo.

Zajec: Že vem, kam pes tace moli. Kdor ima dober okus, ve, da so cigararce fejt punce! Vprašajte magari vse izvedence! Zlasti pri slamicah za viržinke so luštne punce, mlade punce, ah, pikfajni!

Glavar: Ti, zajček, ne govori, da se ti ne bodo krave smejele. Zmeraj govoriš, ne da bi te kdo vprašal! Zajec: Vedno se norčujejo iz nas, da nimamo zaslug za ljudstvo, in vendar imamo velike zaslugе, da so zdaj jasli prazne in jih bo treba spet napolniti z dokladami!

Oven: Jaz sem zelo spočit. Oh, tako rad bi koga salamsensko bušnil, da bi videl milijon zvezd.

Glavar: Oh, milijon, oh, milijon.

Zajec: Oh, milijon, oh, milijon.

Bikec: Oh, milijon, oh, milijon!

Oven: Zvezde, zvezde, ah, lepe so in zlate. Kdo je največji?

rumenel. Ob poi 7. se tam v goščavi nekaj zgane, mlade smrečice se razgrinjajo, pokaže se široka rjava buča z majhnimi ušesci — medved kosmatin ...

Naša lovca previdno napne petelina in počasi prisloni puško k licu. Medved se nekaj pomišlja, kakor bi mu ne bilo kaj prav, voha na desno in levo, če je vse varno, potem pa umirjenih korakov prihlača do mrhovine. Revež ne sluti, da je ves ta čas v njegova mogočna prsa namerjena smrtonosna cev, ki jo ravna drobna ročica in plamenče lovske oko.

Medved postoji kakih 30 korakov od ute, se obrne pokriž, dvigne ušesca poslušajoč, če ni čuti kje nevarnosti. Tedaj se pa tam zgoraj v uti posveti, ognjen žarek osine kosmatinca, v vratu začuti ostro bol, poide mu sapa, strese se in grgrajoč se sesede na belo snežno odejo ...

Tukaj smrt, gori v uti pa valove prsi sladkega razburjenja ...

Medved je samec, star 5 do 6 let, močan, še dosti rejen, čist 98 kg težak. Zobovje je močno in popolno, podplati 17 cm široki, kremplji ostrji in dolgi, greben visok. Barve je temnorjave, s črno liso po hrbtenici. Vrli lovki — krepak lovski pozdrav!

Dr. I. L.

Liubljana.

—Kakor en krajcar je vredna »Bodeča Neža« 6 vinarjev. To je enoglasna sodba vseh, ki so jo včeraj kupili. Ako je niste kupili včeraj kupite jo danes!

—Vseslovski sokolski zlet. Včeraj ob enajstih si je tehnični in stavbni odsek »Sokola« ogledal prostore za III. vseslov. sokolski zlet. Komisija se je odločila za prostor za Bežigradom, kjer je krasen razgled na naše gore in se bo dalo prirediti krasno telovadišče. Z delom se kmalu prične.

—Rokovnjači. Kar se tiče specialno snodnje predstave, je omeniti vlogo Blaža Mozola, ki jo je imel g. Borštnik. Glede njegove igre bi se moglo edinele ponoviti sodbo, ki je hvalabogu, že zdavno prodrla. S svojimi petnajstimi kronami ali tridesetimi goldinji je povzročil zaslužen smeh. Na splošno je predstava zadovoljila obiskovalce. Zlasti se je potrudil in bil tudi svojih nalogi kos Nard, ki smo ga zaman iskali pod imenom, katero bi moralo biti navedeno. —Orkester. Ženski in moški zbor blivše slov. opere sta ustrezala: obisk je bil srednji.

—Tretji eskadron. Je tretjič včeraj popoldne precej napolnil gledališče in je burka žela obilo ploskanja. Občinstvo je navdušeno ploskalo.

—Varčevanje pri južni železnici. Kako zna južna železnica na naterih krajih varčevati, na drugih pa denar preč metati, nam kažejo naslednje vrstice. Koliko je bilo že pisave po časopisih, koliko truda je imel g. Hribar krog južne železnice, radi razširjenja južnega kolodvora. Toda vse zaman. Dobili smo torej same obljube. Kolodvor je ostal tak, kakoršen je bil poprej! Na Trnovskem pristanu ležijo veliki kupi kateri so bili last g. Kobija iz Borovnice. Sedaj je pa Kobi ta kamen prodal, (mogoče še prav drago) južni železnici, katera ga pusti speljati, čujte — na Rakek in ga misli porabiti tam za zidanje. Ta kamen je bil pripeljan iz Podpeči po Ljubljani, a sedaj, po preteku par let, se ga odpošlje na Rakek. Tam imajo vse polno kraškega kamenja, mogoče še veliko boljše, kakor je ta. Seveda Kobi ni dal kamenja po nizki ceni, drugače bi ga bil že prej prodal, poleg tega, pa še podjetnik dobro zasluži, kateri je vožnjo prevzel. Tako zna južna železnica na mnogih krajih denar proč metati (takih slučajev je več), na drugih pa stiska, da je groza. Tudi ta denar je popolnoma proč vržen. Seveda vsaka glava ima svojo pamet. H koncu smo pa še zelo radovedni, ako bode magistrat zahteval kaj odškodnine od Kobija, ker je ta prostor par let užival? — Trnovski vozniki.

—Sreča v loteriji je zelo redka, zato naj vsakdo, ki jo hoče poskusiti, ravna kar najbolj previdno. Previdno ravnati pa se pravi, kupiti tako srečko, ki mora prav gotovo enkrat zadeti, oziroma ki ima svojo denarno vrednost, da se jo v slučaju potrebe zamore prodati ali pa nanjo dobiti posojilo brez izgube nadaljne izralne pravice. Kot taka stoji na prvem mestu turška srečka, katera se glasom današnjega oglasa glavnega zastopstva Češke industrijske banke v Ljubljani zamore naroč. proti mesečnemu odplačilu po samo K 4.75. Najnikdo ne zamudi prihodnjega žrebanja dne 1. aprila t. l., pri katerem v srednem slučaju zamore postati bogataš s 400.000 zlatimi franki!

—Cirkuški vrabec, prekrasna cirkuška drama v 4 delih po slovitem Gypovem artistovskem romanu »Le Frigate«, predvaja se jutri v torek v kinematografu »Ideal«. Glavno ulogo igra gospodična Polaire, velika cirkuška umetnica krasnega telesa. —Film je jako zanimiv, kaže cirkuško življenje od različnih strani, daje pa tudi mnogo nežnega. Gotovo bode ta drama imela najlepši uspeh. Danes zadnji dan lepega romana »Trobenice«, ki je imel pretečene dni tako velik uspeh.

Trst.

Nemško-nacionalni inženir za Ciril-Metodovo družbo. Se se gode čudeži na svetu. V plavžih v Škedenju se nahaja neki inženir — Neuchald mu je ime — kateri vkljub temu, da je zagrizen nemški nacionalce, podpira našo Ciril-Metodovo šolsko družbo. Stvar zveni na prvi hip nekam čudno, a je resnična. Ta človek kaj rad prižiga svojo pipo s Ciril-Metodovimi užigalicami. V žepu jih seveda ne nosi, pač pa vsak hip prosi kakega slovenskega delavca za nje. Ko enkrat prižge svojo pipo ali smotko, pa vrže Ciril-Metodovo škatljico proč — največkrat v morje, ki se razprostira blizu te tovarne — delavcu pa izroči za škatljico 2 vin. S tem hoče seveda demonstrirati proti Slovincem, odnosno proti Ciril-Metodovi družbi. V resnici pa so nam take demonstracije zelo dobro došle. Če vsakokrat, ko prižge svojo pipo, porabi na omenjeni način eno Ciril-Metodovo škatljico, se nabere tudi nekaj denarja. Le žal, da ni večje število takih nemških nacionalcev, ki bi znali tako imenitno postopati. Morda najde vendar nekaj posnemalec.

Surovost nemškega ravnatelja Meyerja. Ravnatelj škedenjskih plavžev je H. Meyer. Ta mož je strahovito surov. Ko ga je te dni delavec K. opozoril, da ne more iti delat iz boljše na slabše delo, če mu primerno ne poviša plače, je ravnatelj Meyer kar prebledel od same jeze, ga zgrabil z roko trdo za vrat ter ga potisnil iz tovarne kakor psa: »Marsch hinaus!« Vsed tega je bila vložena proti Meyerju tožba. Zagovarjati se bo moral pred tržaškim kazenskim sodiščem.

Italijani imajo smolo. Pametnejšim Italijanom je zelo neprijetno, da je prišlo do spopada na Revoltelli ravno sedaj, ko gre za razpravo o italijanski univerzi. »Piccolo« se sicer tolaži s tem, da so to slabi argumenti, v resnici pa si misli drugače. »Piccolova« jeza napram prepotrebni nastopu jugoslovanskih poslancev proti italijanski univerzi, nič ne zaleže, k večjemu da Italijanke nekoliko razburja. Naravnost otročja je gorienjena »Piccolova« trditve, češ, da je izrabljanje dogodkov na Revoltelli slab argument napram italijanski univerzi. Bomo videli! Mi pa že zdaj lahko prerokujemo, da je to eden izmed najboljših argumentov. Slovanski poslanci so na podobne posledice, ki bi nastale z ustanovitvijo italijanske univerze v Trstu, že davno opozarjali. Huiškarija proti tržaškemu slovanskemu prebival-

Najboljše cevije po meri dobite v novi cevjarnici

Antona Javernika,
Trst, ulica Farneto 33
Prevzamejo se tudi vsakovrstna popravila.

stvu je že v zdanjem času tako velika, kaj pa bi bilo šele tedaj, če bi vlada res privolila v to, da dobi Trst italijansko univerzo? Seveda so na razpolago še drugi argumenti, izmed katerih omenjamo tegale: Slovenci nimamo niti zadostno število ljudskih, ne srednjih šol, po zakonu pa nam gre tudi visoka šola. Poleg tega pa je nas Slovencev več nego Italijanov. Dokler torej ne pridejo na dnevi red naše zahteve, ki so bolj upravičene nego italijanske, toliko časa bomo protestirali in ne bomo dovoljevali, da bi se dajalo Italijanom prednost pred nami. Argumentov imamo torej dosti na razpolago in »Piccolo« naj se le potolaži.

Zadnjič smo poročali, da si prišlo Italijani nekako pravico, kakor da bi samo njim bila odprta pot na Revoltello, ne pa tudi Slovincem in Hrvatom, torej »forestierom« (tujcem). Rekli smo takrat, da to ni res, ker je ta šola podpirana od tržaške občine. K temu moramo dodati, da prispeva tej šoli, ki je sicer privatna inštitucija, tudi vlada in sicer vsako leto okoli 20.000 K. Torej jo vzdržujemo tudi mi, s tem da plačujemo na eni strani občinske, na drugi pa državne davke. Poleg tega pa morajo prispevati dijaki šolnino. In Italijani naj bi potemtakem imeli pravico poditi jugoslovanske dijake iz šole ter jih celo z brahialno silo napadati in zmerjati? Če ho šlo tako naprej, kam pridemo? Treba je, da jim damo zaradi tega dogodka tako močno čutiti, da si bodo v prihodnje dobro premislili, predno napravijo kaj podobnega.

Narodna delavska organizacija. V sredo, 6. zv. sestanek zidarske skupine v prostorih ul. sv. Franciška 2. Pevski odsek si je na zadnjem sestanku izvolil pripravljalni odbor, kojega predsednik je tov. Kervin. Sklenilo se je, da se vrši prihodnji sestanek v torek, 10. t. m. ob 8. zvečer. — Sobotni shod delavstva plavžev, ki se je vršil v Škedenju, je izpal sijajno. Govorila sta tov. Ster in Brandner. O njem še izpregovorimo.

Tržaško porotno sodišče. Danes, v soboto, je stal pred sodniki trgovec Vincenc Nicolassi, rojen v Biancavilli na Siciliji a pristolen v Catanio. Obtoženec je star 40 let, je neoženjen, posestnik, še neakzovan; obtožen je zločina umora. Ubil je namreč svojo ljubico Agato Chiaramidaro, staro 30 let, iz Catanije v Italiji. Umor se je izvršil dne 14. oktobra v ulici Valdirivo 15, kjer je imel Nicolassi najeto sobo pri družini Zar. — Nicolassi se je spoznal z Agato Chiaramidaro v Italiji; njen mož je izvršil v Italiji zločin, vsled katerega je bil obsojen na 20 let ječe. Vsed tega je ostala Chiaramidaro sama brez vsake podpore. Morala si je iskati dela, da se je zamogla preživeti. Pozneje se je bila seznanila z Nicolassijem. Njuno prvotno prijateljstvo se je izpremenilo v intimno občevanje in posledica je bila — otrok. Odslej sta živela deli časa skupno in Chiaramidaro je rodila še tri otroke. Trije otroci pa so umrli, ostala je samo deklica, ki je dobila ime Vincencija Felicini. Živela sta lepo v miru. Nicolassi se je lotil v zadnjem času trgovati in se je bil namenil, da se naseli v Ameriko, narosel pa se je odločil za Trst. Tu je začel kupčevati z južnim sadjem. Chiaramidaro pa je ostala v Italiji. Predno je odšel, ji je dejal, da ji bo pisal naj pride, kadar uredi trgovino. V Trstu se je kmalu udomacil, postal je razkošen, na Chiaramidoro in na svojega otroka pa je popolnoma pozabil. Seznanil se je bil z neko Covičev, strežnico pri nekem zobozdravniku. Začela sta ljubimkovati in v kratkem sta se imela poročiti. O vsem tem pa je izvedela Chiaramidaro. Nekdo ji je bil sporočil v Italijo pismo o postopanju Nicolassija Uboga ženska je prihitela vsa iz sebe v Trst s svojim otrokom, da poizve, če je to resnica. Takoj tisti večer je poiskala Nicolassija. Ona mu je razložila, čemu je prišla v Trst in in mu je pokazala pismo. In nato mu je seveda očitala, da je njegovo početje nepošteno, da jo hoče zavreči sedaj, ko sta živela toliko let skupno. Prosila ga je, naj se usmili vsaj hčerke. On pa je ostal hladnokrvn: povedal ji je, da ni prav nič navezan nanjo, da ima prosto pot in da lahko stori, kar hoče. Tisti večer sta se ločila brez pozdrava. Chiaramidaro pa je odslej večkrat opazovala in 14. okt. se je podala z deklko zopet k njemu na stanovanje. Razume se, da ga je prosila vnovič, naj je ne zapušča in naj jo podpira vsaj toliko časa, dokler ne najde kake službe. Nicolassi je ni hotel poslušati, marveč je začel vpiti in razgrajati nad njo. Zasišlo se je križanje, kmalu nato pa močan strel. Nicolassi je izprožil s

lamokresom na Chiaramidarovo in jo Zadel v vrat. Nicolassi je zbežal, Chiaramidarovo pa so našli mrtvo v sobi; za nekim stolom pa je čepela deklica Vincencija v smrtnem strahu. Danes, v soboto je stal morilec Nicolassi pred sodiščem. Povedal je vse kako se je zgodilo. Izjavil je, da ni imel namero se poročiti z ono Fani Covičovo. Tudi Chiaramidarovi ni nič pisal; bil je zelo potrjen zaradi očetove smrti. V zadnjem času ni vedel ali naj bi nadaljeval tako življenje s Chiaramidarovo ali ne. Bil je naveščen tega brezmišelnega življenja. Chiaramidarovo ni mogel poročiti, ker njen mož še živi v zaporu. Ko je prišla za njim v Trst, ga je zelo jezilo. Bila mu je vedno za petami, nikamor se ni smel gani. To mu ni bilo dovolj. Tisti usodni dan, ga je razdražila. Sam ni vedel, kaj je storil. Da jo je ubil je izvedel šele zvečer, ko je čital večerne liste. Skril se je v stanovanju neke prijateljske osebe, katere noče imenovati. Tretji dan se je javil sam oblasti. Obtoženec se je izrazil, da je imel rad deklico Vincencijo, o kateri pa ni prepričan, če je res njegova hči. — Razprava se nadaljuje. Izid prihodnjic.

Smolo sta imela. V petek jutraj okrog 3. ure je zapazil stražnik Ivan Kefler, da sveti luč v mali, iz lesa zbiti gostilnici, ki se nahaja v prosti hiši pri Sv. Andreju. Ko je stopil bliže, je zaslišal v lopi ropot, luč pa je na mah ugasnila. Stražnik je bil uverjen, da se nahajajo v hišici tatovi, zato je zaklical, naj pridejo ven. Ker pa ni bilo nikogar iz lope, je vstrelil dvakrat v zrak, da bi s strelji prikladal kakega tovariša, zakaj ako bi stopil sam v lopo in to celo v temi, bi se mu znalo zgoditi kaj hudega. Ni trajalo dolgo časa, ko so prišli od vseh strani stražniki, nočni čuvaji in finančni stražniki. Napravili so si luč ter so stopili k vratom. Vrata so bila vlomljena ter samo priprta. Ko so vstopili v lopo, so zapazili pod mizo stisnena dva tatova, ki sta se priklajala. Stražniki so ju izlekli izpod mize ter ju odgnali na policijo. Tam sta povedala da se imenujeta Anton Rencel, star 22 let in Martin Giacinto, star 20 let. Rekla sta, da sta vlomila v kočjo samo zato, da bi se naježila, ker sta bila lačna. To pa ni bilo povsem resnično; tatova sta se najprej dobodra najedla, nato pa sta izbrala najboljšo in naidražje, kar se je nahajalo v lopi ter sta znesla na kup, da bi odnesla s seboj. Vrednost teli tedil je znašala nad 60 K. — Tatova sta bila odpeljana v zapor, kjer na ne bo ne sira, ne gnati.

Nesreča v tovarni testenin. V ulici G. Gallina se nahaja tovarna testenin, kjer dela poleg delavcev tudi veliko število delavk. V soboto jutraj je delala pri enem izmed strojev delavka Gizela Rostoliola, stara 33 let, stanujoča v ulici G. Galilei št. 16. Uboga ženska je bila tako nesrečna, da jo je pograbil stroj za roko in jo strašno raznesaril. Delavka je zavpila od bolečine in se zgrudila na tla. Prihiti so drugi delavci in delavke, ki so dvignili žensko in ji za silo obvezali roko. Nato so poiskali kočijo in položili nesrečnico vanjo, ter jo nato odpeljali v bolnišnico. Nevarnost je, da izgubi par prstov.

Najnovejša telefonska in brzojavna poročila.

POLOŽAJ NA ČEŠKEM.

Dr. Kramar hotel zborovati; moral je iskati varstva pod okriljem žandarmerije.

Kutna Gora, 8. marca. Danes je hotel v Kutni Gori zborovati dr. Kramar. Sklican je bil okrajni shod mladočeske stranke. O političnem položaju je hotel govoriti dr. Kramar. Narodni socijalci so shod razbili in dr. Kramar se je moral zateči pod okrilje žandarmerije in pod njenim varstvom bežati na kolodvor.

VOLITVE NA BOLGARSKEM.

Sofija, 8. marca. Danes so se vršile volitve po celi državi. Kljub veliki udeležbi ni bil mir nikjer porušen. Izid volitev ni še znan.

CAR PIŠE CESARJU.

Čar dementira. — Prizadevanje za izboljšanje rusko-nemških odnosov. Petrograd, 8. marca. Car je pisal na nemškega cesarja Viljema lastno-ročno pismo, v katerem zanikava, da ib imela Rusija sovražne namene napram Nemčiji. V pismu vabi car v svrhu izboljšanja rusko-ruskih odnosov nemškega cesarja na sestanek.

VELIK POŽAR.

Casablanca, 8. marca. Tu je izbruhnil požar, ki je uničil 5 največ-

jih modnih trgovin. Z največjo težavo so ohranili kolodvor. Škoda znaša več milijonov.

NESREČA V RUDNIKU.

Qubin, 8. marca. V tukajšnjih rudnikih je eksplozivni plin ubil enega delavca in tri ranil.

Mali oglasi.

Beseda 5 vinarjev. Najmanjši znesek 50 vinarjev. Pismenim vprašanjem je priložiti namko 20 vinarjev. — Pri malih oglaših ni nič popusta in se plačujejo vnaprej; zunanji inserenti v znakah. Zaključek malih oglasov ob 6. uri zvečer.

Redka prilika: pralne hišne halje za dame (Schlafröcke) iz kambrika in barhenta samo ta teden po K 500, dokler je kaj zalogo. Na izbero se ne pošilja. Modna trgovina P. Magdič, Ljubljana, nasproti glavne pošte. 42-3

Trgovina

papirnate oziroma mešane stroke, na dobrem mestu v Ljubljani, pripravna tudi za damo, se vsled družinskih razmer pod ugodnimi plačilnimi pogoji takoj proda. Ponudbe na „Anončno ekspedicijo“ Josip Hočevnar v Ljubljani, Selenburgova ul. 6.

Namesto K 12.—, samo K 5-50

20.000 parov usnatih čevljev na zadrgo z dobro zbitimi usnjatimi podplat, ki so bili pripravljeni za Balkan, so mi zaostali vsled vojne. Ker moram zalogo v kratkem razprodati, prodajam čevlje pod izdelovalno ceno za samo K 5-50. Dobijo se v vsaki velikosti za gospode in dame. Razpošilja po povzetju. Export ARNOLD WEISS, Wien VI. Gumpendorferstrasse, 139/25.

Veliko presenečenje!

V življenju nikdar več ta prilika! 300 kosov samo K 4-90. Krasna ura „Orion“ z verižico, natančno idoča, za kar se jamči 3 leta; 1 moderna svilen kravat za gospode, 1 prstan za gospode z imit. zlatom kamnom, 1 krasno žepno toaletno zrcalo, 1 par gumbov za manšete 3 kar. double zlato z patentno zaklopko, 20 najlepših razglednic sveta, 20 korespondenčnih predmetov in še 200 raznih predmetov, ki so v hiši zelo potrebni. Vse skupaj z uro, ki je samo vredna tega denarja velja le K 4-90. Pošilja po povzetju ali naprej poslanemu znesku.

Allgemeines Industrie-Haus, Krakov (Avstr.) Orzeszkowa 5/409.

Pri naročilu dveh zavrtkov se priloži ena prima angl. britev. — Za neugajajoče denar nazaj. — Riziko izključeno.

Prva delavnica

v Ljubljani za popravila vseh vrst čevljev

Hitra in trpežna izvršitev po nizki ceni. Prešernova pl. 9 na dvorišču.

Energičnega organizatorja za Kranjsko

išče odlična domača zavarovalnica na življenje proti stalni plači in proviziji. Po povolnem delovanju zagotovljeno mesto voditelja s pokojnino. Ponudbe z navedbo referenc pod „Energičen“ na „Anončno ekspedicijo“ v Ljubljani.

Uradnikom, učiteljem in gospodom v pokoju

z velikim znanstvenim okrožjem se odda zastopstvo domače prvovrstne zavarovalnice na življenje proti visoki proviziji. Nadaljna navodila na razpolago. Ponudbe z navedbo referenc pod „Brez truda in stalno“ na „Anončno ekspedicijo“ v Ljubljani, Selenburgova ulica šte. 6.

Čitajte v Vašo lastno korist!

V današnjih težavnih razmerah zamorete obogatiti le s srečko!

Turška srečka je v to svrhu prva in najpriporočljivejša srečka,

ker ima šest žrebanj vsako leto, ker znašajo glavni dobitki vsako leto 400.000, 400.000, 400.000, 200.000, 200.000 in 200.000 zlatih frankov, ker vsaka srečka mora zadeti najmanj 400 frankov, ker je tedaj zanjo izdan denar varno naložen kot v hranilnici,

Pozor! Prihodnje žrebanje se vrši 1. aprila 1914.

1 turška srečka in 1 srbska državna srečka iz l. 1888 (glavni dobitek 100.000, 75.000 in 20.000 frankov) z 9 žrebanji vsako leto na mesečne obroke po samo K 5—
1 turška srečka in 1 srečka italijanskega rdečega križa z 10 žrebanji vsako leto na mesečne obroke po samo 6 kron.

Natančnejša pojasnila pošlje vsakomur brezplačno

Ceške industrijske banke glavno zastopstvo v Ljubljani 2.

Sprejmejo se provizijski zastopniki pod ugodnimi pogoji.

L. MIKUSCH

Ljubljana, Mestni trg 15

priporoča svojo veliko izber dežnikov in solnčnikov.

Popravila se izvršujejo točno in solidno.

Manufakturna trgovina

J. Grobelnik

prej Franc Souvan sin

Ljubljana

Mestni trg 22

nasproti lekarne

Velika izbira zadnjih novosti za damske obleke

Krasno sukneno blago za damske pomladne kostume

Mične novosti za bluže iz svile, krepa, batista in delaina

Zahtevajte vzorce!

Oglejte si izložbe!

Velika izbira preprog in zaves, Schrollovi šifoni, platno, rute itd.

Na debelo in drobno!

Prenočišče. - Gostilna. - Buffet.

Izredno nizke cene!

TRST Hinko Kosič TRST

ulica Carradori 15 (vokal Geppa)

se priporoča cenjenim tržaškim gostom in v Trst prilajajočim potnikom.

„Slov. Planinsko Društvo“ v Ljubljani razpisuje službo

oskrbnika ozir. oskrbnice ter kuharice

za hotel „Zlatorog“ v Ukanci ob Bohinjskem jezeru. — Ponudbe je poslati na Osrednji odbor Slovenskega Planinskega Društva v Ljubljani do 30. marca t. l.

Spomladne novosti so tukaj.

Najmodernejši raglani, obleke za gospode in dečke v najnovejših fazonah — dospelja je ogromna izbira pariških in berlinskih modelov za dame v modernih barvah in krojih.

Velika partija damskih kostumov po 10 K, katere ni bilo dosedaj za dobiti.

Ogledati si zamorete le v trgovini

Angleško skladišče oblek

O. Bernatović, Ljubljana, Mestni trg 5-6.

Telephon 132.

Razglas.

V torek dne 10. marca 1914 dopoldne ob polu 9. uri razproda bom pod roko vse svoje zemljišče v Zgornji Šiški, to je hišo št. 36 z vrtom in gospodarskim poslopjem, nadalje krasne stavbene prostore, njive, travnike in gozda, ležeče v davčni občini Zgornja in Spodnja Šiška, Glince in Trnovo, in nadalje svoje stavbišče ob državni železnici v Spodnji Šiški.

Zadnje omenjeno stavbišče se nahaja prav tik železniškega tira in je jako pripravno za podjetnika, ki hoče izpeljati iz proge državne železnice železnični tir na svoje zemljišče.

Posamezni reflektanti so uljudno vabljeni, da se zglase pri meni v Zgornji Šiški št. 36 ali pa pri mojem zastopniku gospodu dr. Josipu Furlanu, odvetniku v Ljubljani, kjer dobe vsak čas natančna pojasnila in vsestranske informacije.

S prodajo pričnem v torek, dne 10. tega meseca dopoldne ob polu 9. uri v Zgornji Šiški št. 36, kjer naj se posamezni kupci snidejo.

V Ljubljani, dne 6. marca 1914.

Ivan Zakotnik,
tesarski mojster in posestnik.

P. n.

Usojamo se naznanjati, da smo s 1. marcem t. l. prevzeli

glavno zastopstvo šentjanskega in mirenskega premoga.

Cena šentjanskemu premogu pri manjših odjemih za 100 kg kosovnik K 270, orehovec K 240. Cena mirenskega premogu za 100 kg dostavljen v hišo, kosovnik K 220, orehovec K 2—.

Pri večjih naročilih primeren popust.

Naročila sprejema

Glavna zaloga in podružnica tvrdke Jelačin

Telefon št. 121. — Ljubljana. — Telefon št. 121.

Za obila naročila se priporoča

RICHTER & CO.

Zaloga: Trnavska ulica šte. 25.